

ЛЕГІОНЕР

У Барселоні він обрав для зустрічі ресторан «Лос Караколес».

З першого погляду його увагу привернуло те, як читається назва; він був спробував якось зв'язати її з турецьким словом «каракол» — поліцейський відділок, потім побачив равликів на вивісці, відійшов, деякий час постояв осторонь.

Мовні курси, на які він записався, щойно прибув до міста, розташувалися на пішохідній вулиці Ла Рамбла. П'ять днів на тиждень, виходячи зі сплаченого на рік наперед пансіону і йдучи на курси, де паралельно вивчав іспанську й каталонську, він проходив повз «Лос Караколес».

Помітив — вивчив — отримав результат.

Золоте правило справи, в якій увага інколи за секунду, а подекуди й за долю секунди рятувала життя, а часом уповільнювалася, випробовуючи терпіння, і весь цей час мусила бути неослабною...

За звичкою вивчати й оцінювати кожну дрібницю довкола, власне, мимоволі, став спостерігати й за рестораном.

Напис на прибитій до стіни старовинній табличці закарбував у пам'яті ще до того, як почав вивчати іспанську: *Casa fundada en 1835*. Сенс був зрозумілий. Його щиро здивував, навіть глибоко вразив вік ресторану.

У краях, де народився, він не бачив жодного ресторану, який був би збудований 1835 року і достояв би дотепер. Власне, був упевнений, що такого немає.

А чи в нього самого хтось із дідів-прадівів жив у 1835 році?

Якщо жив, то де народився, куди переселився — в його країні всі кудись переселялися, — що робив?

Він не знав.

У тій країні, з якої він приїхав, ніхто не знав, що робилося за два покоління до нього. Людська історія ширилася чутками й із плином часу перетворилася на казку, де істина була геть обліплена вигадками.

Слово було раніше за письмо, в його рідному краї оповідки передавалися усно.

Однак він не пригадував, щоб відтоді, коли вперше розплющив очі, коли-небудь дивився на побачені вперше знаки безтямно — хоч би навіть це були іноземні слова, що склалися з абстрактних літер. Він уважно вивчав кожне слово і в кожному слові віднаходив сенс, хай навіть подекуди помилково, як у випадку з виведенням із «каракола» «Караколесом». Не терпів нісенітності. Правдивий чи хибний, але в усьому мав бути сенс. Та, власне, він рідко й помилявся.

Він мав потребу в безпомильності.

У душі він знав про себе, що дуже розумний, і тому — вразливий. Пишався аналітичним складом ро-

зуму, а коли сумнівався щодо прийнятого рішення — шкодував, що не пішов вчитися на математика.

Але якби йому запропонували золоті гори й навіть навчання на математичному факультеті найкращого університету, він все одно б не погодився змінити фах. Якби він сидів собі та складав нові рівняння, то емоції накопичувалися б крапля за краплею й не краяли б його.

А він потребував адреналіну в кров.

Точніше, він любив змагатися зі створеною ним же самим небезпекою: лишатися спокійним, коли мав би хвилюватися. Уповільнювати серцебиття достоту так, як уповільнюєш настання оргазму. І він був захоплений цією боротьбою, з якої досі виходив переможцем.

Хоч яким гарним був фасад «Лос Караколеса», але найбільше йому припала до душі вітрина. Вітрина ресторану являла собою кам'яну пічку, оздоблену вишуканими асулехос¹, а інтер'єр нагадував шикарний оджакбаши².

Кухарі точними, ніби в майстрів айкідо, рухами кидали на гриль шматки м'яса, й ті пахкали димом; на сторічну пічку ставилися й знімалися пательні, щоразу, як прочинялися двері, линули неймовірні пахоці.

Повз один із закладів він проходив двічі на день, і врешті вирішив, що це «Каталонські м'ясні страви». Роздивився, що за публіка туди ходить. Нарешті одного дня штовхнув двері й зайшов усередину.

І ось тоді йому справді сподобалось.

¹ Іспанські кахлі.— Прим. пер.

² Ресторан у Туреччині, у якому готують на відкритому вогні.— Прим. пер.

Ресторанчик, який зовні здавався одноповерховим, являв собою лабіринт зі сполучених між собою сходами залів та кабінетів, що не проглядалися один з одного. Він, безсумнівно, тягнувся аж до завулка, отже, мав і чорний хід.

Треба було розвідати. Звісно, не просто зараз, не з першого разу.

Власне, цілком спокійно можна було обійти приміщення як турист, розглядаючи стіни, геть завішані портретами визначних людей, що відвідали ресторан відтоді, як було винайдено фотографію.

Однак у Барселоні, де в очікуванні роботи збираються «чистильники» з усього світу, будь-якої миті можна було натрапити на колегу — земляка чи іноземця. Хоч він і був готовий до такого випадку, ймовірність якого, на його думку, складала п'ятдесят відсотків, і не надто цим переймався, але з першого ж дня світитися як турист у місці, яке він планував використовувати для зустрічей, йому не хотілося.

Каталонія вже тривалий час точила центральну владу в Мадриді, щоб отримати незалежність від Іспанії, і не допускала іспанську поліцію до питань внутрішньої безпеки. Однак каталонській поліції бракувало як розвідувальної служби, аби боротися з міжнародним тероризмом і злочинністю, так і досвіду. Вакуум, що виник через слабкість місцевої влади, перетворив Каталонію в поліцейському плані на *no man's land*¹. Її столиця Барселона стала пірат-

¹ Нічийну територію.— *Прим. пер.*